

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Ved Løvfald.

Citation: Richardt, Chr.: "Ved Løvfald.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 181. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-richardt01-shoot-workid76269.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Ved Løvfald. (Oktober 1864.)

I.

☒ Taagen isner,
Rosen visner,
Siv og Snerle sammen dør;
Skoven ryster,
Stormen høster,
flænger Lundens tynde Slør,
løfter højt sin hæse Røst;
og faaer Svar fra Danmarks Bryst:
Skjoldet revnet!
Volden jevnet!
Meget fristet, Intet evnet.

☒ Gridske Storm, saa spænd din Vinge,
grav kun Somrens aabne Grav!
Hvad er Vunden, Du kan stinge,
hvad er Tabet, Du kan bringe,
mod de Frugter, Somren gav!
Leg kun Du din vilde Leg,
kast kun om en trøsket Eg, -
bedre Stammer saae vi segne,
bedre Kranse saae vi blegne;
sank kun Du dit golde Neg!

☒ Ja lad ramle
af det Gamle
Alt hvad kun er vissent Løv,
182 skjøre Planer
gustne Faner
vejres hen og vorde Støv!
Har os Somren Torne bragt,
tag da Tiden vel iagt:
Plant dem ud, da skal I skue
Tornefødte Roser lue!

II.

☒ Men, skal vi til et Foraar naae,
til ruggrønt Land,
da tør vi ikke gaa paa Taa,
men vore Træsko trædes maa,
og vi maa pløje, vi maa saae,
saa frisk vi kan!
Ja pløje dybt med dristig Haand
i Dybet af vor Folkeaand,
og trylle frem som Gefion
et Land.

☒ Et Land som vore Fædres Land,
og dog et nyt,
hvor høje Syners Fjelderand
sig løfter over hviden Sand,
saa Modersmaalets Fossevand
kan larme lydt!
Et Land, hvor ingen Tvedragtstroid

tør isne med sin Aande kold,
183 et Land, som trodser Fjendevold,
et nyt.

∞ Fald ned for alle Sjæles Gud,
fald ned for Ham!
Saa kaste vi paa Herrens Bud
vor sidste Rug i Mulmet ud,
og glemme Storm og Vinterslud,
og Skaar og Skam.
Da skal fra Danmarks lyse Vang
for onde Dages Tugt og Tvang
højt svinge sig en Takkesang
til Ham!